

ת"פ 47618/07/21 - מדינת ישראל נגד יהונתן עמרמי

בית משפט השלום בפתח תקווה

23 פברואר 2023

תפ"ע 47618-07-21 מדינת ישראל נ' עמרמי

לפני כבוד השופטת אליאנא דניאלי
המאשימה
מדינת ישראל

נגד
הנאשם
יהונתן עמרמי

נוכחים:

ב"כ המאשימה עו"ד הילה כהן קדוש

הנאשם וב"כ עו"ד זילברשלג

[פרוטוקול הושמט]

גזר דין

הנאשם הודה והורשע במסגרת הסדר טיעון בכתב אישום מתוקן הכולל שני אישומים, בביצוע מעשה מגונה בניגוד לסעיף 348 (ג) בחוק העונשין, התשל"ז - 1977 (להלן: "החוק") ובביצוע ריבוי עבירות של מעשים מגונים בקטינה שטרם מלאו לה 14 שנים, בניגוד לסעיף 348(א) בנסיבות סעיף 345(א)(3) בחוק.

מעובדות האישום הראשון עולה כי המתלוננת, ילדת ינואר 2004, עבדה עם הנאשם בחנות משחקים באלעד בין החודשים יולי - אוגוסט 2020, כשהנאשם משמש כמחסנאי והמתלוננת כעובדת כללית.

במהלך התקופה נרקמה מערכת יחסים אינטימית בין המתלוננת לנאשם, כאשר יאמר כבר עתה כי המתלוננת היתה כבת 16 וחצי ואילו הנאשם בן 60.

במהלך התקופה, במועד שאינו ידוע למאשימה, עת סיימו הנאשם והמתלוננת את עבודתם, קרא הנאשם למתלוננת להגיע למחסן, המצוי כ-30 מטר מהחנות. שם הפשיט הנאשם את המתלוננת בכך שהוריד את חולצתה, חזייתה וחצאיתה. המתלוננת אמרה לנאשם כי אינה מסכימה כי יגע בה מתחת לתחתונים וכי היא לא רוצה לגעת או לראות את איבר מינו. הנאשם נגע בגופה של המתלוננת וכן באיבר מינה מעל התחתונים, נצמד אליה, וחיכך את איבר מינו בישבנה.

בהמשך תפס הנאשם בחוזקה את שתי ידיה של המתלוננת, הרימן כלפי מעלה כשהוא אוחז עם ידו האחת את שתי ידיה

עמוד 1

ובידו השנייה ניסה להוריד את תחתוניה ולגעת באיבר מינה. המתלוננת בכתה וצעקה, אך הנאשם המשיך במעשיו עד שהמתלוננת בעטה בו. הנאשם שיחרר אותה והיא נפלה לרצפה והחלה לבכות. אז ניגש אליה הנאשם והתנצל בפניה באומרו בין היתר כי "**בלהט הסקס קורים דברים שלא רוצים שיקרו**". בעודה על הרצפה, שב הנאשם והתנצל בפניה, ובסמוך ובעוד המתלוננת ניסתה להתלבש, הפשיל הנאשם את מכנסיו, נשאר בתחתוניו, והפציר במתלוננת להסתכל על איבר מינו.

משסירבה המתלוננת להסתכל על איבר מינו, אמר לה הנאשם "**נו תסתכלי**" ותפס את ידה. המתלוננת צרחה ובכתה וניסתה למשוך את ידה, אך הנאשם משך את ידה בחוזקה, הניחה על איבר מינו מתחת לתחתוניו, ואמר לה "**הנה נגעת, היה כל כך קשה?**".

בהתאם לעובדות האישום השני, במהלך השנים 2012 - 2013, כאשר הייתה המתלוננת נשוא אישום זה כבת 11 והנאשם כבן 52, היה הנאשם שכן וחבר של הוריה ונהג להגיע לביתם באלעד.

במהלך התקופה, בהזדמנויות שונות ובמועדים שאינם ידועים במדויק למאשימה, חיבק הנאשם את המתלוננת מעל בגדיה ומישש את גופה. בהזדמנויות אחרות נגע בחזה של המתלוננת מתחת לגזזיה.

הנאשם ניגש בהזדמנויות שונות אל המתלוננת מאחור, חיבק אותה ונגע בגופה באיזור החזה והבטן; בהזדמנויות אחרות נישק את המתלוננת על פיה והכניס את לשונו לפיה. בפעמים אחרות הושיב הנאשם את המתלוננת על ברכיו ונישק אותה על לחייה.

בחלק מהאירועים שתוארו לעיל, חסם הנאשם את פי המתלוננת.

במועד אחר, בחדר אחיה של המתלוננת, הצמיד אותה הנאשם לקיר ונישק אותה על פיה.

במועד נוסף, בסעודת השבת בבית, ניגשה המתלוננת לחדר השירותים, ואז הלך אחריה הנאשם וחיבק אותה מאחור, נגע בחזה ובבטנה ונישק אותה על פיה תוך שהוא מחדיר לשונו לפיה.

בהזדמנות אחרת, בביתו של הנאשם, היה הנאשם ללא מכנסיים ותחתונים. הוא התקרב לכיוון המתלוננת ונגע בפלג גופה העליון מתחת לבגדיה, נישק אותה בפיה עם לשונו, והפשיל את מכנסיה ותחתוניה.

הנאשם הודה והורשע בכתב אישום מתוקן ביום 19.5.22 לאחר שהתקיים הליך גישור בפניי, והופנה ללא הסכמה לעונש לקבלת תסקיר שרות המבחן והערכת מסוכנות מינית.

הערכת המסוכנות המינית מיום 28.11.22 מלמדת כי רמת המסוכנות המינית הנשקפת מהנאשם מצויה ברף הבינוני.

בבדיקתו ניכר היה סף תסכול נמוך, התנהגות בחוסר גבולות ואי שקט, כשמעריכת המסוכנות התרשמה כי קיים קושי בגבולות וכי הנאשם פועל מתוך כוונה להקניט ולהביך אותה.

לאורך כל הבדיקה חזר והתייחס להשלכות העבירות על חייו. לצד דברים אלו הביע צער על פגיעתו בקטינות.

ביחס לאישום הראשון טען שבינו לבין המתלוננת נוצרו יחסים קרובים מדי, וכשנשאל מי אחראי לחציית הגבולות השיב ששניהם לא שמרו על הכללים. הוא הודה במעשיו וטען כי לא היה קשוב אליה, אך שלל עוררות מינית בזמן המעשה.

בהתייחסו לאישום השני, תיאר יחסים חמים בין המשפחות, וטען כי מה שהרגיש כלפי המתלוננת היה אבהי ולא הגיע ממקום של עיוותי חשיבה. לדבריו נהג כלפיה כמו אל כל ילד. מעריכת המסוכנות ציינה כי מחד הנאשם התנצל על מעשיו ואף טען כי הקטינה סמכה עליו, ומאידך שלל כוונה מינית והתייחס למעשיו כאבהיים, ולפיכך התקשה ליטול אחריות מלאה על מעשיו והטיל את האחריות על היצר הרע.

מעריכת המסוכנות התרשמה כי מדובר באדם מניפולטיבי ותוקפני, בעל קווי אישיות נרקיסטיים, ממוקד בעצמו וברצונותיו, בעל מודעות עצמית נמוכה, המחזיק בעמדות המעניקות יתרון לגברים על פני נשים.

כן עלה רושם לסטייה מינית פדופילית ומשיכה מינית הבופילית. ניכרו חוסר גבולות, שימוש בעיוותי חשיבה, יחוס הדדיות למתלוננות, הפחתה מחומרת המעשים, והימצאות בשלב התחלתי בלבד של הפנמת תכנים טיפוליים, ללא מודעות בשלב זה למצבי הסיכון. צוין כי הנאשם לא נרתע מפגיעה בקטינות הקרובות אליו, תוך ניצולן, ולא נרתע מהימצאות אנשים אחרים בבית בעת הפגיעות.

תסקיר שרות המבחן מיום 6.12.22, מלמד כי הנאשם נשוי ואב ל - 5 המתגורר באלעד ומנהל אורח חיים דתי - חרדי. הוא בוגר ישיבות וכולל, עבד בהסעת ילדים ובחנות לצעצועים ומכשירי כתיבה, ממנה פוטר לאחר שהורי נפגעת העבירה נשוא האישום הראשון פנו למעסיקו.

הנאשם תיאר זוגיות יציבה, לצד תמיכת בת הזוג בו, הורות פעילה, ושיתף כי בני המשפחה מודעים לעבירות והוא חש בושה למולם.

עוד תיאר התפתחות מינית מאוחרת על רקע אורח חייו החרדי, שלל דחפים מיניים מוגברים ותיאר משיכה הטרוסקסואלית לנשים בגירות לצד משיכה מינית לקטינות בגילאים שונים, וניסיונותיו להימנע מכך לאורך השנים.

בהתייחסו לעבירות בלטה הודאתו הפורמלית וקושי בלקיחת אחריות מלאה על מעשיו, כשמסר כי הודה בין היתר על מנת לסיים את ההליך המשפטי נגדו.

הנאשם מסר כי הוא נמשך לקטינות, בעיקר בגיל הבגרות, אך טען כי הצליח לשלוט בדחפיו בהקשר זה.

בהתייחסו לנפגעת העבירה נשוא האישום הראשון, תיאר כי נרקמה ביניהם מערכת יחסים אינטימית על אף הפרש הגילים ביניהם, תיאר גירוי מיני וקושי בויסות דחפיו כלפיה. חרף הודאתו, שלל אלמנטים כוחניים, ובדבריו בלטו עיוותי חשיבה, מזעור חומרת מעשיו, לצד ייחוס הסכמה, הדדיות והשלכת חלק מהאחריות למעשיו על המתלוננת שלדבריו פיתתה אותו.

אשר לנפגעת נשוא האישום השני, תיאר יחסי שכנות קרובה עם משפחתה, שלל אלמנטים כוחניים והתנהגות מינית פוגענית כלפיה.

לדבריו, גורמי חוק, משטרה ופרקליטות, העצימו את חומרת המעשים בשני האישומים, וניכר היה כי הוא מרוכז במחירים אותם הוא משלם ובצרכיו, והתקשה להכיר בחלקיו המיניים הפוגעניים.

בין החודשים פברואר ועד אוגוסט '22 טופל הנאשם בקבוצה יעודית לעצורי בית המואשמים בביצוע עבירות מין. הוא הכיר באופן ראשוני בפגיעות, בדחפים המיניים ובמשיכתו המינית לקטינות, אך בלטו בתאוריו עיוותי חשיבה ובהם ייחוס הדדיות והסכמה, המצריכים המשך טיפול.

שרות המבחן העריך כי קיים צורך בטיפול אינטנסיבי, אולם הנאשם טען כי יתקשה לעשות כן עקב קשיים כלכליים, ושרות המבחן העריך כי מדובר במוטיבציה חיצונית בלבד לטיפול.

עוד עולה מהתסקיר כי לא ניתן לשלול קיומה של סטייה מינית פדופילית, קיים סיכון להמשך התנהגות מינית פוגענית כלפי קטינות בכלל, ובפרט כלפי קטינות מוכרות וזמניות.

כן התרשם שרות המבחן מהרתעה ממשית מעצם קיומו של ההליך הפלילי, ומיכולתו של הנאשם להכיר ולו באופן ראשוני בקיום התנהלות בעייתית בהקשר לעבירות.

נוכח מאפייני אישיותו המתוארים, גילו והקושי להכיר בחלקיו המיניים הפוגעניים, סבר שרות המבחן כי הפרוגנוזה להצלחת טיפול אמבולטורי היא נמוכה ואין בטיפול שכזה כדי להפחית את הסיכון להישנות התנהגות מינית בעייתית כלפי קטינות. לפיכך, לא בא בהמלצה שיקומית.

שרות המבחן אף ציין כי יש צורך בענישה מוחשית שתדגיש את גבולות החוק וחומרת העבירות, והמליץ על טיפול במסגרת תקופת המאסר.

ראיות לעונש

נפגעת העבירה באישום השני העידה בפניי כשהיא בוכה ונסערת. לדבריה, הגיעה להעיד חרף הקושי, שכן רק היא יכולה לספר אודות נזקי מעשיו של הנאשם בה, המלווים אותה גם עתה כל הזמן. היא העידה כי היא חווה את המעשים כל יום מחדש, סובלת מסיוטים יומיומיים, מתקשה לישון, וחווה לחץ נפשי והתקפי חרדה. כל דבר מלחיץ אותה, וכל אדם המתקרב אליה גורם לה להתקפי חרדה ולחוסר אמון. היא מסרה כי אינה יכולה לסבול חברת אנשים, אינה סומכת על איש ואף אינה מתחילה טיפול משום שהיא חוששת ממה שעלול לעשות לה גם מטפל.

כן ציינה כי למצבה הנפשי השלכה על לימודיה, שכן היא עסוקה בהליך המשפטי במקום להתרכז בלימודים, לאחר שנים בהן הדחיקה והכחישה את המעשים, וכיום מתלמידה מצטיינת היא מוצאת עצמה נכשלת וחוזרת על קורסים אקדמיים.

לדבריה, כמעט ואינה מקיימת אינטראקציות חברתיות, לא כל שכן מיניות, אינה סומכת על חברה ומתקשה ליצור חברויות חדשות בשל אי אמון בסביבתה.

המתלוננת הבהירה כי היא עודה חוששת מפני הנאשם ומפני חזרתו לסביבתה, הגם שכיום היא חזקה יותר, וכי עודה מאשימה את עצמה.

מטעם הנאשם העידו 4 עדי אופי:

מר יניב מלחי העיד כי הוא מכיר את הנאשם כ-7 שנים, מאז שהנאשם הגיע בשעת בוקר מוקדמת לחלץ את אשתו דרך ארגון "ידידים". בעקבות הנאשם, כיום העד הוא אחד המנהלים בארגון, המסייע בהושטת עזרה ראשונה לא רפואית. הוא ציין בהקשר זה כי הנאשם חילץ ילדים שנשכחו ברכב יותר מפעם אחת, וכי כשהיה זקוק לעזרה, הנאשם היה הראשון אליו התקשר, גם באמצע הלילה.

מר בנימו נוי, שכנו של הנאשם מזה כ-7 שנים העיד כי בזמן משבר הקורונה הנאשם סייע לו בהקמת בית כנסת בחצר הבניינים, ובחגי תשרי תרם את ביתו לתפילה. לדבריו הנאשם הוא "בעל חסד ותורם מאוד לקהילה גם כיום", ללא עזרה או תמורה.

גיסתו של הנאשם, הגב' תמר עמרמי, העידה שהיו ביניהם שיחות רבות בהקשר לאירועים נשוא כתב האישום. לדבריה, הנאשם הביע חרטה, ערך מהפך גדול בחייו, והיא רואה אצלו שיפור. היא העידה כי מדובר במעידה, הכרוכה בנזקים רבים להם גרם הנאשם גם בתוך משפחתו, וציינה כי הוא מביע חרטה על מעשיו.

מר תמיר סיאני מכיר את הנאשם מאז שנת 2001. לדבריו הקים עם הנאשם את קהילת "נחלת אבות" ובה פעילות בית כנסת וגמ"ח, וכן פעל עימו במסגרת עזרה בסלי מזון דרך ארגון "חסדי עולם". אף עד זה העיד כי בתקופת הקורונה תרם הנאשם את ביתו לתקופה לא קצרה לצורך תפילות.

טיעוני הצדדים לעונש

ב"כ המאשימה ציינה כי את העבירות בשני האישומים ביצע הנאשם במועדים שונים ובתקופות שונות, בפער של כ-8 שנים ביניהן, כלפי שתי נפגעות עבירה קטינות, האחת בת 11 והשנייה בת 16 וחצי. בעקבות הארוע המאוחר נודע על הארוע הקודם בזמן.

אשר לערכים המוגנים, נטען כי הנאשם פגע בשמירה על כבודן ופרטיותן של הקטינות, בתחושת הביטחון והאוטונומיה שלהן על גופן, ניצל אותן ושלל מהן אפשרות להתפתחות נפשית ומינית תקינה. נטען כי מדובר בפגיעה ממשית, באירועים חוזרים ונשנים כלפי שתי מתלוננות שונות, קטינות בגילאים שונים, תוך ניצול יחסי הקרבה שהיו לו איתן וניצול לרעה של פערי הגיל העצומים ביניהם.

בכל הנוגע לאישום הראשון, נטען כי הנאשם ניצל את קרבתו למתלוננת עימה עבד, חרף פער הגילאים הניכר, כי לא הקשיב לסרובה, לבכיה וצעקותיה, ומשך את ידה בחוזקה לעבר איבר מינו, באופן המלמד על מימד של השפלה וביזוי.

אשר לאישום השני, הנאשם ביצע את מעשיו כשהיה כבן 52, חבר משפחתה של הקטינה שהייתה כבת 11 בלבד, כטרף קל, קורבן זמין, אשר נתנה בו את אמונה, וכאשר מטבע הדברים יכולתה להתנגד לו נוכח גילו והיותו חבר קרוב של הוריה, היתה בלתי אפשרית. בהקשר זה הפנתה ב"כ המאשימה לעדותה של נפגעת העבירה, טענה כי קיים אלמנט של

תכנון הנלמד מהחזרתיות שבמעשיו, כשחלק מהעבירות בוצעו בביתה, המקום הבטוח ביותר עבורה. נטען כי הנאשם ביצע בה את המעשים ללא מורא ובושה, כשבחלק מהמקרים נכחו בבית אנשים נוספים.

עוד נטען, כי לא יכולה להיות מחלוקת לגבי הפגיעה המשמעותית בחיי הקטניות, שעה שלנגד עיני הנאשם עמד רק סיפוק צרכיו. עוצמת הפגיעה גדולה במיוחד כאשר מדובר בקטניות, האחת בגיל ההתבגרות והשנייה בת 11 בלבד.

צוין כי המתלוננת נשוא האישום הראשון לא אזרה כוחות להעיד נגד הנאשם ולא הייתה מסוגלת להשמיע את קולה, וכי יש בכך כדי ללמד על הצלקות שהותיר בה הנאשם.

המתלוננת נשוא האישום השני העידה באומץ רב ופירטה את הנזק ואת השלכות האירועים שהשאירו בה את חותמם עד היום - כמעט עשור לאחר ביצוע המעשים.

אשר לענישה הנוהגת, טענה ב"כ המאשימה כי לא בכדי נקבע עונש מינימלי בעבירה נשוא האישום השני, וכי באשר לעבירה של מעשה מגונה, מדיניות הענישה היא לרוב הטלת מאסרים ממושכים.

נטען כי המאשימה התקשתה למצוא פסיקה הדומה לארוע נשוא האישום הראשון, בו עסקין בנאשם כבן 60 שאין מחלוקת שניהל מערכת יחסים אינטימית עם קטינה בת 16, ואולם הוא פגע בה חרף הגבול הברור אותו הציבה בפניו, כשהיא נופלת לרצפה בעודה בוכה וצועקת.

נטען כי המתחם הראוי לאישום זה נע בין 10 ל-18 חודשי מאסר לצד ענישה נלווית.

אשר לאישום השני, הפנתה ב"כ המאשימה לפסיקה, וטענה כי המתחם נשוא אישום זה צריך לנוע בין 26 ל-50 חודשי מאסר לצד ענישה נלווית.

אשר לנסיבות בתוך המתחם, נטען כי מדובר בנאשם לכאורה נעדר עבר פלילי, אך ביצוע העבירה נשוא האישום השני כ-8 שנים לפני העבירה נשוא האישום הראשון, מלמד כי עסקין במי שביצע עבירת מין לאחר ביצוע עבירת מין קודמת.

צוין כי הנאשם הודה, לקח אחריות, חסך בזמן שיפוטי וכן את עדות המתלוננות. לצד ההתחשבות בגילו, נטען כי יש בכך גם נסיבה לחומרה נוכח פער הגילאים העצום בינו לבין המתלוננות, וכי חלוף הזמן מעיד על מי ששב וביצע עבירות דומות.

עוד נטען כי הגם שהיה משולב בהליך טיפולי בן 7 חודשים, האמור בתסקיר ובהערכת המסוכנות מלמד כי הנאשם לא הפנים ולא לקח אחריות מלאה על מעשיו.

ב"כ המאשימה הפנתה להערכת המסוכנות המינית, ממנה נלמד על רושם לסטייה מינית פדופילית, לכך שמדובר בנאשם חסר גבולות, ולדבריו אשר לאישום השני, במסגרתם טען ליחס אבהי כלפי המתלוננת.

כן הפנתה ב"כ המאשימה לאמור בתסקיר ובעיקר לקושי בלקיחת אחריות, למזעור המעשים, שלילת אלמנטים כוחניים, השלכת חלק מהאחריות על המתלוננת נשוא האישום הראשון, ועוד.

נוכח כל האמור עתרה המאשימה למקם את הנאשם באמצע כל אחד מהמתחמים, ולהשית עליו לא פחות מ-50 חודשי מאסר, לצד מאסר על תנאי ופיצוי לכל אחת מנפגעות העבירה.

בפתח הדיון ביקש ב"כ הנאשם להפנות את הנאשם לקבלת תסקיר משלים, בטענה כי היתה אי הבנה עם שרות המבחן וכי הנאשם מסכים להשתלב בהליך טיפולי. משנדחתה בקשתו, טען כי המאשימה הפנתה לפסיקה המתייחסת לאישומים ברף חמור יותר מאלה המיוחסים לנאשם, ובתיקים חמורים יותר אשר נדונו מלכתחילה בבית המשפט המחוזי, או כאלה בהם נוהלו הוכחות, או כשמדובר היה בעבירות מין במשפחה. משכך, היפנה לפסיקה מטעמו, במסגרתה נגזרו מאסרים לריצוי בעבודות שרות או מאסרים לתקופות קצרות.

ב"כ הנאשם הפנה להודאה, הבעת החרטה ולקיחת האחריות מצדו של הנאשם, חרף המורכבות לגביה אישר כי קיימת בתסקיר. צוין כי הנאשם מודה שטעה, מבין כי הוא צריך לקבל עונש על מעשיו, שיתף פעולה עם שרות המבחן, וזוהתה אצלו התחלת הבנה של המעשים.

בהתייחסו לאישום הראשון ציין ב"כ הנאשם כי מדובר במעשה מגונה אחד, בגינו העונש המקסימלי הוא בן 3 שנות מאסר. מדובר במקרה שקרה לפני למעלה מ-3 שנים, במסגרת מערכת יחסים שאינה תקינה מבחינה מוסרית והנאשם מצר עליה. עוד ציין כי מערכת היחסים כללה מעשים דומים בהסכמה שבוצעו באותו מחסן, וכי על פי גרסת המתלוננת היו מקרים בהם נגעו אחד בשני, התנשקו והיה ביניהם מגע פיזי. משכך, נטען כי עתירת המאשימה למאסר בפועל באישום זה אינה ראויה.

עוד צוין כי לא הוגש תסקיר נפגעת עבירה, אין אינדיקציה מה מצבה של המתלוננת, ולא ניתן להסיק משתיקתה את הדברים אותם קוראת המאשימה לשתיקה זו.

אשר לאישום השני, הפנה לעובדה שמדובר במעשים שבוצעו לפני כעשור, וציין כי הגם שמדובר במעשים לא פשוטים, הרי שלא התגלו מלבד שני מקרים אלה, מקרים נוספים.

בהתייחס לנסיבות העבירה ציין כי מדובר היה בקירבה פיזית וביחסי שכנות, וכי המעשים עצמם הם ברף נמוך של חומרה, ללא מגע באיבר מין אלא נשיקות. כן צוין כי הנאשם הביע חרטה.

בהפנותו לפסיקה ההולמת לשיטתו את המעשים, נטען כי המאשימה טענה למתחם עונש הולם חמור מהראוי, וכי על המתחם להתחיל בעבודות שירות.

כן היפנה ב"כ הנאשם לעדות גיטתו של הנאשם, לדבריה על חרטה הנאשם, ולעדויות של עדי האופי שדברו בשבחו של הנאשם ותרומתו לקהילה.

צוין גילו של הנאשם וקיומם של עיוותי חשיבה, להם אינו מתכחש, ולקיחת האחריות שנטען כי היא מלאה.

נוכח מכלול הנסיבות התבקש להימנע מהטלת מאסר בפועל. נטען כי הנאשם היה עצור למשך 4 חודשים ולאחר מכן שהה באיזוק אלקטרוני לתקופה בת 4 חודשים נוספים, ומאז ועד עתה, תקופה בת כשנה וחצי, הוא מצוי בתנאים מגבילים ובפיקוח.

הנאשם הסכים לשלם פיצוי משמעותי למתלוננות, אשר גם בו יש כדי ללמד על קבלת האחריות.

הנאשם, בדברו לעונש, בכה, ובהמשך העיד כי הדברים לגבי אי לקיחת אחריות מלאה נובעים מאי הבנה שלו. לדבריו, לקח אחריות מהרגע הראשון, התחרט וביקש סליחה. עוד העיד כי את המעשים הפיזיים לא ניתן להשיב, אך הוא מבקש סליחה ומקבל אחריות.

הוא ביקש התחשבות בו ובדברים שנשמעו מפי עדי האופי, בפעולותיו להיטיב עם הזולת, לעיתים על חשבון משפחתו, וטען כי מדובר במעידה לא פשוטה.

דין והכרעה

הנאשם, בן 62, הודה והורשע במסגרת הסדר טיעון בביצוע מעשים מגונים במסגרת שני אישומים, כנגד שתי מתלוננות שונות, שבוצעו בפער בן כ-8 שנים בין המקרים.

מתלוננת אחת, הראשונה בסדר הכרונולוגי של הדברים, הייתה כבת 11, בת של שכנים וחברים, והשנייה, כבת 16, איתה ניהל מערכת יחסים אינטימית במקום עבודתם המשותף.

מעובדות האישום הראשון עולה כי תחילתו של האירוע בהסכמת המתלוננת, עת הפשיטה הנאשם, אולם בהמשך הבהירה המתלוננת לנאשם כי אינה מסכימה שיגע בה מתחת לתחתונים, או כי היא תראה או תיגע באיבר מינו. ואולם הנאשם נגע בגופה ובאיבר מינה מעל התחתונים, נצמד אליה וחיכך איבר מינו בישבנה. בהמשך תפס בחוזקה את ידיה, כשהוא מרימן מעל לראשה, ובידו האחרת ניסה להוריד את תחתוניה ולגעת באיבר מינה. המתלוננת בכתה, צעקה, ובעטה בנאשם. כששחרר אותה, היא נפלה לריצפה ובכתה, הנאשם התנצל וטען שהדברים קורים "בלהט הסקס", אך בעודה מנסה להתלבש הפשיל את מכנסיו ותחתוניו והפציר בקטינה להביט באיבר מינו. כשסירבה, תפס בידיה כשהיא צורחת ובוכה, הניח את ידה בכוח על איבר מינו, ושאל אם היה כל כך קשה לעשות כן.

עסקין במעשה אשר נעשה על ידי אדם כבן 60 במתלוננת כבת 16, אשר אף אם כאמור זו ניהלה איתו מרצונה מערכת אינטימית, חצה הנאשם את הגבול הברור שהוצב בפניו, תוך ניצול פער הגילאים המשמעותי ביניהם, ריחוקם מהחנות, והפער הפיזי בין גבר בגילו לנערה בגילה. אמנם מדובר בארוע בודד, ואולם ארוע זה היה בן מספר שלבים, במסגרתו התנצל הנאשם על מעשיו, וחרף זאת, שב ותקף את המתלוננת, תוך שימוש בכח וכשהיא בוכה וצורחת, כשהוא אינו שת ליבו לרצונותיה ומתמקד ברצונותיו שלו בלבד.

במעשה זה פגע הנאשם בזכות המתלוננת לכבוד, לשלמות גופה ולאוטונומיה שלה, כשהוא משפיל ומבזה אותה, בעודה בוכה וצועקת כאמור.

מעובדות האישום השני עולה כי במספר מועדים שונים, בבית המתלוננת ובביתו, ניצל הנאשם את פערי הגילאים העצומים ביניהם, כשהוא כבן 52 והמתלוננת כבת 11, את האמון בו נתנו הוריה - שכניו וחבריו, את תמימותה ומבוכתה הילדותית. הנאשם נגע בה בחזה מתחת לבגדיה, חיבק אותה מאחור, מישש את גופה, נגע בגופה באזור החזה והבטן, נישק אותה על שפתייה והכניס לשונו לפיה, נשק ללחיה כשהוא מושיבה על ברכיו, נגע בפלג גופה העליון מתחת לבגדיה ונישק אותה תוך שהפשיל מכנסיה ותחתוניה בעודו נטול מכנסיים ותחתונים, הצמיד אותה לקיר ונישק אותה על פיה, כשבחלק מההזדמנויות הוא חוסם את פיה.

עסקינן במעשים אשר פגעו באופן מהותי וקשה בזכות המתלוננת לגופה, לפרטיותה, לשלוות נפשה, בזכותה להתפתחות מינית תקינה, ופגעו לדבריה שלה ביכולתה ליתן אמון בבני אדם, גם באלו הקרובים לה.

מעשיו של הנאשם נעשו בתוך ביתה-מבצרה של המתלוננת, ובתוך ביתו, תוך ניצול האמון שניתן בו כחבר ושכן של הורי המתלוננת, לאורך תקופה ארוכה, ובהיותה בגיל בו מתעצבת אישיותה. אמנם אין המדובר בפגיעה בבת משפחה, ואולם העובדה כי מדובר בשכנים ובחברים אשר נתנו בו אמון, מעצימה את מידת הפגיעה.

גם העובדה כי בני משפחת המתלוננת נכחו בבית בעת ביצוע חלק מהמעשים, אך הוא לא הורתע, מלמדת הן על מצוקת המתלוננת באותה עת, ביודעה כי גם בני משפחתה הקרובים אינם מסייעים לה, בחוסר ידיעה, בתוך ביתם שלהם, והן על חוסר הגבולות והעדר המורא של הנאשם.

אף העובדה כי המעשים בוצעו לאורך תקופה ארוכה מבלי שהמתלוננת חשפה את הדבר בפני בני משפחתה, מלמדת על הקושי לחשוף גם מעשים הנדמים למתבונן מבחוץ למעשים שאינם בעלי רף חומרה גבוה.

שני האישומים, לצד השונות ביניהם, מלמדים על התנהגות נצלנית, כוחנית, פוגענית ובוטה של הנאשם, ועל כך שגם פער השנים בין מעשה אחד למשנהו לא הביאו את הנאשם, הטוען בפניו כיום ל"מעידה", לשנות את דרכיו.

כן מלמדים שני האישומים על מי שאינו בוחר קורבנות זרים, אלא במי שמנצל מתלוננות לו הכרות מוקדמת עימן, וכאמור גם את האמון אותו נתנה בו כל אחת מהן.

עבירות המין, ובפרט אלו המערבות פגיעה באמון, פוגעות לא רק בגוף אלא בעיקר בנפש - הן אינן מותרות צלקות בגוף, אלא מרסקות את האמון במקום האמור להיות מוגן ובטוח עבור הנפגעות.

בית המשפט העליון עמד לא פעם על החומרה הטבועה בביצוע עבירות מין בכלל, ובפרט אלו המבוצעות בקטניות, תוך ניצול יחסי אמון והיכרות מוקדמת. לפיכך, נפסק כי יש להטיל ענישה כבדה ומרתיעה על מבצעי עבירות אלה. עוד נקבע, כי השיקולים המרכזיים בענישת עברייני מין אשר כיוונו מעשיהם כלפי קטנים הם שיקולי גמול והרתעה, הן כלפי עברייני המין נשוא כתב האישום והן כלפי עברייני מין פוטנציאליים, וכי על העונש לשקף לא רק את חומרתם של המעשים אלא גם את סלידת החברה מהם.

בעניין זה נקבע בע"פ 30/15, פלוני נ' מדינת ישראל, ניתן ביום 20.4.16 (פורסם בנבו):

"בית משפט זה חזר ושנה כי, ככלל, יש לנקוט יד קשה ומרתיעה כלפי עבריינים המבצעים את זממם בקטינים תמימים ורכים בשנים, וכי על מידת העונש לבטא את סלידת החברה מעבירות חמורות אלו, שאותן יש להוקיע בכל פה".

בהתאם לסעיף 40ט(א)(4) בחוק יש להתחשב בקביעת מתחם העונש ההולם במידת הפגיעה אותה הסבו מעשי הנאשם, ודומה כי אין להכביר מילים אודות מידת הפגיעה במתלוננת נשוא האישום השני, אשר העידה אודות פגיעה מתמשכת ונרחבת בה, במישורי חיים מרובים, חרף נסיונותיה להדחיק את המעשים ולהתכחש להם. לאחר שבחנתי את דבריה, אין ספק בליבי כי גם בחלוף שנים ארוכות, הזמן לא ריפא את פצעיה, ומעשי הנאשם בה נותנים את אותותיהם.

אשר לנפגעת נשוא האישום הראשון, הרי שמבלי להכריע בטענות הצדדים בדבר הסיבה להעדר תצהיר או עדות מצד מתלוננת זו, בהתאם להלכה הפסוקה אין ספק כי מעשי הנאשם פגעו בה, וגרמו לנזק אשר יתן אותותיו בה גם בחלוף הזמן.

בסוגיה זו יאמר כי הפסיקה הכירה בצלקות הנפשיות הנחרטות בנפשם של קטינים נפגעי תקיפה מינית, ובכך שאותות הפגיעה המינית עתידים ללוות אותם שנים ארוכות, תוך פגיעה בתפקודם השוטף במסגרות החיים השונות - הזוגיות, החברתיות, האישיות והאחרות. בע"פ 8153/19 פלוני נ' מדינת ישראל, ניתן ביום 20.10.20 (פורסם בנבו) חזר בית המשפט העליון והדגיש את החומרה הרבה הכרוכה בביצוע עבירות מין בקטינים, את הפגיעה הקשה שהן מסיבות לערכים חברתיים מרכזיים ואת מדיניות הענישה המחמירה המתחייבת כלפי מבצעה:

"אין צורך להכביר במילים בדבר השלכותיהן ההרסניות של עבירות מין על הקורבן ועל בני משפחתו. עבירות אלה חודרות לנימי הנפש, גורמות לתחושה קשה של אובדן שליטה ופגיעה בכבוד ובאוטונומיה, הופכות על פיו את עולמו של הקורבן ועלולות לגרום למגוון רחב של תופעות נפשיות וגופניות, המצריכות תהליכי שיקום מורכבים. הדברים נכונים ביתר שאת במקרה שבו קורבן העבירה הוא קטין, שטרם השלים את התפתחותו הגופנית, הנפשית והשכלית. או אז הפגיעה עלולה להיות חמורה במיוחד ולהעמיד בסיכון את סיכוייו לגדול להיות אדם שלם ומאושר. השבר עמוק עוד יותר שעה שמבצע העבירות הוא אדם שהקורבן רואה בו דמות חיובית ונותן בו את אמונו... בהתאם לכך, זה שנים רבות חוזר ועומד בית משפט זה על הצורך להחמיר בענישתם של עברייני מין, ובפרט ביחס לאלו שקורבנותיהם הם קטינים. זאת, כדי שעונשם יהלום את חומרת מעשיהם וכן כדי ליצור הרתעה. פסיקה זו אף עולה בקנה אחד עם רצון המחוקק... החמרת הענישה בעבירות מין, ובפרט באלו המבוצעות כלפי קטינים, נושאת עמה מסר לפיו החברה מוקיעה מתוכה את מי שרואה אדם אחר ככלי לסיפוק יצריו. החמרת הענישה אף מבטאת הכרה בכאבו של הקורבן, וזו עשויה להיות הצעד הראשון במסע המפרך לשיקומו."

עוד יאמר, במסגרת קביעת מתחם העונש ההולם, כי לצד סעיף 348(א) בחוק קבוע עונש מאסר בן 7 שנים, ובהתאם לסעיף 355 בחוק יש להשית על מי שהורשע בביצוע עבירה זו עונש מינימום בן 21 חודשים, אשר בהעדר טעמים מיוחדים לא יהא כולו על תנאי. יוזכר כי הנאשם הורשע בביצוע ריבוי מקרים של עבירה זו.

עיון בפסיקה מלמד כי במקרים דומים הושתו על נאשמים עונשי מאסר של ממש, בשים לב לגיל הנפגעות, לכמות האישומים ולחזרתיות שבמעשים:

ברע"פ 5205/15, **מארוני טנוס נ' מדינת ישראל**, ניתן ביום 9.8.15 (פורסם בנבו), נדון עניינו של נאשם שהורשע לאחר הבאת הראיות בביצוע שני מעשים מגונים באוטובוס, עת נגע בירך המתלוננת באזור המפשעה. אחד האירועים התרחש 9 שנים לפני גזירת הדין, והנאשם החל בהליך טיפולי. חרף זאת, הוחמר עונשו בערעור לבית המשפט המחוזי והוא נדון ל- 12 חודשי מאסר. בית המשפט העליון קבע כי אינטרס השיקום אינו האינטרס היחיד אותו על בית המשפט לשקול.

ברע"פ 7899/14, **פלוני נ' מדינת ישראל**, ניתן ביום 2.12.14 (פורסם בנבו), נדחתה בקשתו של מי שהורשע בביצוע מעשה מגונה בודד בקטין בן 11 בו פגש בדוכן פלאפל. הנאשם חיבק אותו, הניח ידו על מכנסיו, ואחר כך הכניס את ידו מתחת למכנסים וליטף את ישבנו. הוא נדון ל- 14 חודשי מאסר, מאסר מותנה ופיצוי בסך 10,000 ₪.

ברע"פ 3906/21, **עדיאל הררי נ' מדינת ישראל**, ניתן ביום 21.12.21 (פורסם בנבו), הוטלו על המערער 30 חודשי מאסר בגין ביצוע מעשה מגונה בקטינה בת פחות מ- 16 שנים שלא בהסכמתה החופשית. המערער, כבן 60, הבחין בקטינה בת ה-10, הושיבה על ברכיו ונגע באצבעותיו באיבר מינה מעל תחתוניה. נקבע כי הגם שהמערער מצוי בהליך שיקום, בהינתן נסיבות המקרה והעובדה שעונש המאסר תואם את העונש המזערי ביחס לעבירה, אין מקום להקל בעונשו.

ברע"פ 2341/18, **פלוני נ' מדינת ישראל**, ניתן ביום 27.3.18 (פורסם בנבו), המערער הורשע בבית משפט השלום על פי הודאתו בביצוע עבירה של מעשה מגונה ונגזרו עליו 8 חודשי מאסר בפועל וענישה נלווית, לאחר שביצע מעשים מגונים בנוסעת שעלתה לרכבו. באותו ענין נקבע מתחם הנע בין 6 ל- 18 חודשי מאסר בפועל, ובית המשפט התחשב מחד בחומרת המעשים, ומנגד בגילו הצעיר של הנאשם, בהיעדר עבר פלילי, בהודאתו ובהליך טיפולי ממושך אותו עבר. ערעוריו נדחו, כשבית המשפט העליון מצוין כי העונש שהוטל על הנאשם מהווה עשיית חסד כלפיו.

ברע"פ 4816/12, **פלוני נ' מדינת ישראל**, ניתן ביום 1.7.12 (פורסם בנבו), נדחתה בקשת המערער אשר נידון ל-37 חודשי מאסר בגין ביצוע מעשה מגונה בקטינה שטרם מלאו לה 14 שנה. המערער, בעל עבר פלילי רלוונטי, אשר כפר במיוחס לו, הורשע כי עלה עם הקטינה בת ה-9 במעלית, אחז בה והפשיל את מכנסיה ותחתוניה.

בעפ"ג (מחוזי מרכז) 51088-11-19 **טאקליטאמי נ' מדינת ישראל**, ניתן ביום 17.2.20 (לא פורסם), נדון מערער אשר ביצע מעשה מגונה עת נצמד בסטודיו ליוגה לבעלת המקום, הניח יד על בטנה, הרים את שמלתה ונגע בירכה מעל

השמלה. גם לאחר שהמתלוננת אמרה לו שלא לגעת בה, אחז בה באותו אופן ונגע בה שוב מתחת לשמלה בירך ובבטן. נקבע כי מעשי המערער אינם ברף העליון וכי המתחם נע בין 8 ל-14 חודשי מאסר בפועל. בית המשפט המחוזי הקל בעונשו, וחלף 10 חודשי מאסר השית עליו מאסר בן 8 חודשים.

בעפ"ג (מחוזי מרכז) 22810-03-16 **אברמן נ' מדינת ישראל**, נדון מערער בגין ביצוע מעשה מגונה בקטין מתחת לגיל 14. באותו ענין ביקש המערער מהקטין להתלוות אליו לחלק האחורי של בית הספר, וכשהקטין סרב, הרים המערער את חולצת הקטין, ליטף אותו בגבו, הכניס ידיו מתחת למכנסיו ותחתוניו של הקטין, וליטף אותו בישבנו. מדובר היה בנאשם בעל עבר רלוונטי, אשר נידון ל-24 חודשי מאסר, הגם שאין המדובר במעשים ברף העליון של עבירות המין. המתחם שנקבע באותו ענין עמד על 21-36 חודשי מאסר.

בעפ"ג (מחוזי מרכז) 38946-04-13 **זפרני נ' מדינת ישראל**, נדון מערער בגין ביצוע מעשים מגונים בקטינה בת 9 במספר הזדמנויות, חברתה של בתו. הנאשם נידון ל-42 חודשי מאסר, ולאחר שלקח אחריות על מעשיו הופחת עונשו ל-33 חודשי מאסר.

יצוין כי חלק מהפסיקה אותה הציגו לעיוני הצדדים נמצא כבלתי משקף את רף החומרה בתיק זה. בחלקו מדובר היה בעבירות שנידונו בבית המשפט המחוזי כערכאה ראשונה, ובחלקו מדובר היה בהסדר "סגור" שנכרת בין הצדדים נוכח קשיים ראיתיים, בגזר דין שניתן לאחר שנאשם עבר הליך טיפולי משמעותי ושרות המבחן המליץ על ביטול הרשעתו ועל השתתפותו במבחן ושל"צ (רע"פ 8663/15, **לוזנאנו נ' מדינת ישראל**, ניתן ביום 22.12.15 (פורסם בנבו)), או במקרה בו בין הצדדים נכרת "הסדר טווח", בין היתר נוכח קשיים ראיתיים בתיק (ע"פ 3147/14, **פלוני נ' מדינת ישראל**, ניתן ביום 10.9.14 (פורסם בנבו)).

אשר לקביעת המתחם, הרי שבהתאם להלכה שנקבעה בע"פ 4910/13, **ג'אבר נ' מדינת ישראל**, ניתן ביום 23.10.14 (פורסם בנבו), שעה שבפניי אין המדובר במקרה בו קיים קשר ענייני הדוק, נוכח חלוף הזמן בין הארועים, העובדה כי מדובר בשתי מתלוננות שונות, ובעבירות שונות בחומרתן, אין מקום לקביעת מתחם עונשי אחד.

משכך, באישום הראשון שעניינו ביצוע מעשה מגונה בקטינה מעל גיל 16 אני מוצאת לקבוע כי מתחם העונש ההולם יעמוד על 8 חודשי מאסר שיכול וירוצו בעבודות שרות ועד 16 חודשי מאסר, לצד ענישה נלווית. מתחם העונש ההולם באישום השני שעניינו ריבוי מעשים מגונים בקטינה מתחת לגיל 14, תוך ניצול יחסי אמון, ובהתחשב בהתמשכות המעשים לאורך תקופה ארוכה, בביתה של המתלוננת ובבית הנאשם, יעמוד על 20-40 חודשי מאסר, לצד ענישה נלווית.

אשר לגזירת הדין בתוך המתחם, יש להתחשב בראש ובראשונה בנטילת האחריות על ידי הנאשם, אשר חסכה זמן שיפוטי ובעיקר חסכה את עדות המתלוננות. כן אתחשב בנסיבותיו האישיות של הנאשם שבאו בפניי, באמור בהערכת המסוכנות המינית, בתסקיר שרות המבחן ובעדויות לעונש.

כאמור, עסקינן במי שפגע בשתי מתלוננות שונות, תוך ניצול פערי הכוחות והגילאים ביניהם, והפרת אמון שניתן בו, לכל

הפחות באשר למתלוננת נשוא האישום השני, בה פגע הנאשם באופן מתמשך. עדותה בפניי היתה כאמור נסערת וכואבת.

איני מתעלמת מעדויות עדי האופי אשר לימדו כי מדובר באדם אשר יודע גם לתרום מעצמו לזולת במישורים שונים ולאורך זמן, ואולם אין בתרומה זו כדי לגמד או להמעיט מחומרת מעשיו ומפגיעתו הרעה.

יטעם כי לא מצאתי ממש בטענות הנאשם וגיסתו כי מדובר במי ש"ערך מהפך גדול בחייו", ובמי שניכר אצלו שיפור, אמירות שנאמרו בעלמא, ללא כל הסבר מה הוא אותו שיפור או מהפך בחייו, שעה שהערכת המסוכנות והתסקיר מלמדים על ההיפך הגמור.

דומה כי יותר מכל ניתן ללמוד מדברי הנאשם על ה"מעידה", כי הנאשם אינו מפנים עד תום את משמעות פגיעתו במתלוננות.

יוזכר בהקשר זה כי מתסקיר שירות המבחן עלה כי חרף השתתפות בת כ-7 חודשים בטיפול יעודי לעברייני מין, הנאשם לקח אחריות חלקית בלבד על מעשיו, שלל אלמנטים כוחניים העולים בבירור מכתב האישום בו הודה, בעוד המתלוננת בוכה וצועקת, ובדבריו בלטו עיוותי חשיבה, מזעור חומרת מעשיו לצד ייחוס הסכמה, הדדיות והשלכת חלק מהאחריות למעשיו על המתלוננת נשוא האישום הראשון. אשר למתלוננת נשוא האישום השני טען כאמור כי מעשיו כלפיה היו אבהיים (!), והוא שלל כוונה מינית - כשכאמור מישש את גופה, נגע בחזה מתחת לבגדיה, בהזדמנות אחרת נגע באיזור החזה והבטן, נישק אותה תוך החדרת לשונו לפיה, הצמיד אותה לקיר בנשקו אותה, נגע בה מתחת לבגדיה כשהוא עצמו אינו לבוש, והפשיל את מכנסיה ותחתוניה.

הנאשם לא הסכים להשתלב בהליך הטיפול שהוצע לו, ושרות המבחן התרשם כי הוא בעל מוטיבציה חיצונית בלבד לטיפול, כי לא ניתן לשלול קיומה של סטייה מינית פדופילית, וכי קיים סיכון להמשך התנהגות מינית פוגענית כלפי קטינות, והמליץ למעשה על מאסר. הנאשם התייחס בדבריו לעונש למסקנות שרות המבחן כ"אי הבנה".

מערכת המסוכנות התרשמה מהתנהגות חסרת גבולות גם כלפיה, ממניפולטיביות, וממי שהוא ממוקד בעצמו ומחזיק בעמדות המעניקות יתרון לגברים על פני נשים. הנאשם השתמש בעיוותי חשיבה, ייחס הדדיות למתלוננות, הפחית מחומרת המעשים, ונמצא בשלב התחלתי בלבד של הפנמת תכנים טיפוליים, ללא מודעות למצבי הסיכון.

יוזכר כי בהתאם לס' 40א בחוק, העקרון המנחה בענישה הוא עקרון ההלימה, ובהתאם לפסיקת בית המשפט העליון, נסוגים שיקולי שיקום בעבירות כגון דא נוכח האינטרס הציבורי. בענייננו כלל לא ערך הנאשם דרך שיקומית אמיתית, ובנסיבות אלו אין מקום למקם את עונשו בתחתית המתחם, השמורה לאלו אשר עברו דרך שיקומית, כזו שאין בה כדי להביא לחריגה מהמתחם.

כן אציין כי הנאשם אמנם הסכים לשלם פיצוי משמעותי למתלוננות, אולם לא שילם מיוזמתו עד עתה ולו שקל אחד, בניגוד לנאשמים המקדימים הפקדת פיצוי, כאות למידת רצינותם.

בע"פ 5143/15 פלוני נ' מדינת ישראל, ניתן ביום 31.1.16 (פורסם בנבו) ציין בית המשפט העליון:

"תוצאות מעשיו החמורים של המערער, ימשיכו ללוות את המתלוננת וסביבתה עוד שנים ארוכות, זמן רב לאחר שהוא יסיים לרצות את עונש המאסר. גם הפיצוי הכספי לא יוכל לתקן את אשר עוות".

דברים אלו יפים גם לנאשם זה. יש לקוות כי המתלוננות תצלחנה להתגבר על מעשי הנאשם, להשתקם, ולדעת כי בהן לא דבק כל אשם, וכי זכותן המלאה לחיות חיים מלאים וטובים.

בהביאי בכלל חשבון את שיקולי הגמול וההרתעה, לצד השיקולים לקולא ובהם חלוף הזמן והתנאים המגבילים בהם שווה הנאשם, ולאחר שנתתי דעתי למתחמי הענישה ההולמים, למכלול הנסיבות, לביצוע המעשים נשוא האישום השני לאורך תקופה, לטיעוני הצדדים, לדברי הנאשם ולעדו נפגעת העבירה, ולכך שנקבעו שני מתחמים אך ייגזר עונש כולל אחד, שאינו בתחתית המתחמים אותם קבעתי, מושתים על הנאשם העונשים הבאים:

1. 32 חודשי מאסר בניכוי ימי מעצרו בהתאם לרישומי שב"ס.
2. 8 חודשי מאסר על תנאי למשך 3 שנים לבל יעבור עבירת מין ממועד שחרורו ממאסר.
3. פיצוי למתלוננת נשוא האישום הראשון בסך 5000 ₪. פיצוי למתלוננת נשוא האישום השני בסך 15,000 ₪. סה"כ ישלם הנאשם 20,000 ₪ ב-10 תשלומים שווים ורצופים החל מיום 1.3.23 ובכל 1 לחודש שלאחריו.

הנאשם יתייצב בבית המעצר "הדרים" ביום 16.4.23 בשעה 8:30 בהיעדר החלטה אחרת או מיון מוקדם.

העתק גזר הדין יועבר לשרות המבחן ולמרכז להערכת מסוכנות.

גזר הדין מותר לפרסום ללא פרטים מזהים של המתלוננות.

זכות ערעור כדין.

ניתנה והודעה היום ב' אדר תשפ"ג, 23/02/2023 במעמד הנוכחים.

אליאנא דניאלי, שופטת

הוקלד עלידיסופיהעטיה